

Tårar blev till diamanter

Med en nazistgeneral som far och självaste Adolf Hitler som gudfar, fick Rosemarie Claussen under sin uppväxt i Nazityskland sår som det tagit decennier att läka. I många år har hon rest över världen och förkunnat förlåtelsens och försoningens budskap.

Den dag Rosemarie Claussen föddes hade hennes far, som då var nazistgeneral, ett möte med Hitler. När diktatorn fick reda på varför generalen såg så glad ut erbjöd han sig att bli barnets gudfar. Under olympiaden i Berlin 1936 var Rosemaries far Hitlers personlige livvakt. Men det dröjde inte så länge innan han förstod vartåt det lutade...

– Något år senare insåg min far att han inte kunde fortsätta arbeta för denne man. Som polischef kunde han inte ställa upp på de grymheter som judar utsattes för. Senare har jag fått reda på att han hjälpte många att fly undan Gestapo.

Faderns situation blev ohållbar och 1938 pressades han av Gestapo att ta sitt liv. Det såg ut som en hjärtattack, och han begravdes under stora hedersbetygelser. Men långt senare kom det fram att han tvingats ta gift efter hot om att hans familj annars skulle bli deporterad. Krigsåren som följde blev för Rosemarie fyllda av smärta, ständig fruktan och svält. I krigets slutskede flydde familjen till landsbygden. Där mötte de ryssarna, som var ute efter att ta hämnd för vad tyskarna gjort i Ryssland.

– Till slut lyckades vi ta oss ombord på ett fartyg där vi levde utan mat och dryck en hel vecka. Jag blev så sjuk att jag nästan dog, men då bad min mor för mig och Gud skonade mitt liv.

Men inom Rosemarie växte en bitterhet och ett hat som det skulle ta över 40 år att bli av med. I efterkrigstidens Tyskland arbetade hon hårt och försökte dölja och glömma allt det svåra som hänt.

– I Hamburg träffade jag min man Tilo. 1960 gifte vi oss och bosatte oss i södra Tyskland. Vi fick två pojkar och var aktiva i lutherska kyrkan. Min man var också aktiv i en kristen förening för män och i den föreningens regi åkte vi till ön Mainau, där det fanns ett institut för

internationell gemenskap. Där mötte vi den förste karismatiker vi någonsin sett. Han var officer från Sverige och inbjöd oss till sitt hem.

På det sättet hamnade familjen Claussen för första gången på Sjöhamra Gård utanför Åkersberga i slutet av 1960-talet. Där tillbringade de sedan sina somrar lång tid framöver. Gud hade gett officeren en profetia att människor från olika nationer skulle träffas på denna plats.

– Gud talade också till oss att vi skulle ta hand om ledare och pastorer. Jag besökte en äldre dam i Stockholm, som var döende. Plötsligt satte hon sig upp i sängen och sa: Gud säger till dig att han har ett stort arbete för dig och din familj i Sverige. Senare fick jag veta att hon växt upp i närheten av Sjöhamra och i sin ungdom suttit på en sten och bett för platsen. Vi visste då inte så mycket om profetia men vi bad att Gud skulle fullborda det han sagt till oss.

1986 köpte paret Claussen genom sin organisation – Josuamission – Sjöhamra Gård. Rosemarie var sedan länge med i karismatiska sammanhang, men bar fortfarande inom sig en tyngande ryggsäck av hat och bitterhet.

– Som god lutheran bad jag Fader Vår varje dag men jag tänkte inte på vad jag bad. 'Förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåter...' , var en ramsa jag rabblade av gammal vana. Jag var aktiv i min församling, hade startat vår mission, men jag hade så mycket inre smärta.

Rosemarie Claussen drabbades av sjukdom och bad att en vän skulle be om helande för henne. Men hon ville inte göra det just då eftersom hon såg att Rosemarie var så bitter och sårad och bar på så mycket hat i sitt hjärta.

– Då visade Gud mig att jag måste förlåta nazisterna och ryssarna för all smärta de gett mig. Det var inte så lätt för mig att ta emot, jag som kunde ha dödat en ryss om jag fått chansen!

Det var en svår process, men Gud gav Rosemarie kraft att förlåta sina fiender och när hon gjort det, var det som om en ny dörr öppnades för henne. Inre glädje, och kärlek till dem som hon betraktat som sina fiender, hade ersatt den bitterhet hon känt. Alltsedan dess har det varit hennes passion att ge vidare av den förlåtelse och frihet hon själv fått del av. Överallt där hon framburit sitt vittnesbörd har människor fått uppleva befrielse och läkedom. Rosemarie glömmer aldrig det genombrott det innebar, när den kommunistiska järnridån föll 1989, och dörrarna öppnades till Ryssland.

– Herren frågade mig: Vill du vara min missionär till Ryssland? Du ska bli min budbärare och få se under ske. Dina tårar ska bli till diamanter och ge helande i en brusten värld.

Rosemarie Claussen började predika för ryska fångar, sårade och förkastade människor. När hon predikat i fängelset första gången upplevde hon att hon skulle krama om en ung man i samlingen. Hon ville först inte, men då sa Herren till henne: En dag var det du som var sårad och jag mötte dig med min kärlek.

– Då gick jag fram och kramade om den unge mannen som genast brast ut i gråt. Han berättade att hans far varit pingstpastor. Som ung hängiven kommunist hade sonen angivit honom till myndigheterna. Då hade hans far sagt: 'Jag älskar dig och som ett tecken på att jag förlåter dig ska det komma en främling och krama om dig'.

Denne unge man en församling i fängelset, och genom honom har många tagit emot Kristus. Han är bara ett exempel. Enskilt och offentligt såg Rosemarie dagligen i många år hur människor gråta, för att de fick sina ögon öppnade för den nyckel till frihet som finns i förlåtelsen.

– Under många år har vi bjudit in pastorer från olika kristna sammanhang i många länder för en vecka på Sjöjamra gård. Jag tror att om pastorer förstår den hemlighet som finns i att förlåta, så kommer såväl de själva som deras församlingar att bli förvandlade. Många pastorer bär på så svåra inre sår att de själva är hjälplösa, när de möter dessa problem i församlingen. Pastorer vill ofta inte medge att de har egna problem, och har dessutom sällan någonstans dit de kan gå och få hjälp.

Det finns så mycket att berätta om, och en tidningsartikel räcker inte på långa vägar att få med allt som budskapet om förlåtelse, försoning och upprättelse åstadkommit. En av Rosemaries många märkliga upplevelser får stå som ett exempel på allt det Gud fått göra genom henne.

– För några år sedan fick jag uppdraget att öppna den kommunistiska partikongressen i Riga. Jag talade om vad Gud gjort i mitt liv och det blev alldeles tyst i den stora Stalinbyggnaden i Riga. Överallt hördes snyftningar och de gamla kommunisterna torkade sina tårar. Det var en oförglömlig upplevelse.

– Förlåtelsen är så viktig eftersom det för oss fram till Guds eget hjärta, den förlåtelse han själv erbjudit oss i Jesus Kristus. Jesus kom för att frälsa oss och ge oss en relation till sin Fader. Det räcker inte med att göra gott, om inte försoningen är grunden blir det ändå ingen frukt av det.

Börje Norlén